

[Pürschel.]

om rigtig Vejledning af Befolkningen o. s. v., ser dette lidt ejendommeligt ud. Det er det, jeg ikke rigtig kan faa til at forliges. Man har jo ført dette Krav frem under mange forskellige Feltraab: En selvfølgelig Ting, det er i Virkeligheden ingenting, det er kun et Navn. Hvis det var saaledes, hvortil saa disse Aar igennem fortsatte Bombardementer? thi vi har Aar igennem været Genstand for Bombardement. Det er ikke første Gang, men i Aar har vi haft saadan en Spærreild over os, at jeg tror, Verdenskrigens heftigste Bombardement ikke meget overgaar det, vi har været Genstand for nu, i hvert Tilfælde er det sikkert det værste Bombardement, der nogen Sinde har været præsteret overfor Rigsdagen med Hensyn til Gennemførelse af et Andragende. Det harmonerer daarligt med, at man siger: Det er saa lidt, det er ingenting i Virkeligheden.

Saa siger man, det er et Retfærdighedskrav. Heroverfor har jeg allerede tilladt mig at belyse, hvor meget det har med Retfærdighed at gøre. Og endelig siger man, det skal være til Vejledning for Befolkningen. Der vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det, som Befolkningen har Krav paa, er, at en Titel giver en rigtig Vejledning. Og saaledes som det er nu, siger „Landsretssagfører“ det samme som, at Manden har baade en praktisk og en teoretisk Uddannelse; han er juridisk Kandidat, har altsaa den bedst mulige Uddannelse, den fuldstændige Uddannelse med et vist Krav til den Eksamen, han har opnaaet, idet de daarligste Eksaminer er skudt ud; det siger dernæst om ham, at han har Landsrettens Attest for, at han er i Stand til paa forsvarelig Maade at føre en Sag. Ingen af disse Ting kan man sige om alle de af § 1031 omfattede Sagførere, nogle af dem er juridiske Kandidater, andre er det ikke, nogle har gennem Praxis vist, at de har den Erfaring, som udkræves til at procedere, andre har det slet ikke. Ikke desto mindre ønsker man, at de skal have Titelen Landsretssagfører. Der er det, jeg siger, at det, Befolkningen har Krav paa, er at blive vejledet, og det er ingen Ulykke for Befolkningen, om en Mand har en Titel, som ikke fuldt ud viser, hvilke Kvalifikationer han er i Besiddelse af — at han er lidt bedre, gør jo intet —, men det, som Lovgivningsmagten skal sørge for, er, at man ikke giver en Mand en Titel, der kendetegner ham som værende i Besiddelse af Kvalifikationer, som han *ikke* har. Det er imidlertid det, man gør, naar man giver disse Folk Lands-

retssagførertitelen, og saaledes vil det være, hvad enten det ærede Medlem Hr. Hedelund ryster paa Hovedet eller ej.

Vi har i Øjeblikket en Række Kategorier af Sagførere. Vi har Højesteretssagførere, som man endda kan dele i dem med offentlige Sager og dem uden offentlige Sager, Overretssagførere paa samme Maade, med offentlige Sager og uden offentlige Sager, og ligeledes Landsretssagførere med og uden. Vi har, naar dette Lovforslag gennemføres, Overretssagførere, der kan møde for Højesteret, og Overretssagførere, der ikke kan møde for Højesteret, vi har Landsretssagførere, der kan møde for Højesteret, og vi har Landsretssagførere, der ikke kan møde for Højesteret. Vi har Underretssagførere, der kan møde for Landsretten, og hvis vi gennemfører det foreliggende Ændringsforslag, deles de atter i dem, der kan kalde sig Landsretssagførere, og dem, der ikke kan kalde sig Landsretssagførere. Endelig har vi Underretssagførere, der ikke kan møde for Landsretten, og de falder dels i candidati juris, der har prøvet og er blevet kasseret, dels i candidati juris, der ikke har prøvet, og disse sidste kan atter deles i dem, der ikke har *kunnet* prøve, og dem, der ikke har *turdet* prøve. Endnu har vi saa examinati juris, som overhovedet ingen Udsigt har til at kunne møde for Landsret.

Jeg tror, at den danske Sagførerstand er delt i saa mange Klasser og Kategorier, at en yderligere Leddeling ikke kan siges at være paakrævet; jeg tror snarere, at en Simplifikation paa dette Omraade var ønskelig. Derfor burde dette Spørgsmaal sikkert give Anledning til, at man tog Sagførervæsenet op til Overvejelse. Det er noget, der vilde være særdeles god Mening i. Den udførlige Debat, vi har haft her om Adgangen til at procedere for Højesteret, peger jo ogsaa i den Retning, at her ligger en Op-gave, det kunde være ønskeligt at løse og løse paa en saadan Maade, at der gjordes Ret og Skel til alle Sider, ikke saaledes, at man gravede en vilkaarligt trukken Linie dybere, hvad man jo gør her.

Efter Retsplejeloven var Forholdet ikke det, at det blev lettere at være procederende Sagfører, tværtimod, det blev meget sværere, og Loven gav dette Udtryk derigennem, at den skærpede Kravene; den bortskar de juridiske Kandidater med de daarligste Karakterer, og den krævede for Fremtiden en Prøve for at faa Adgang til at procedere ved Landsretten. Man gjorde en Undtagelse for „1031“-Sagførerne, som fik Ret til at procedere uden Eksamen og uden Prøve. Hvorledes kan nu dette forstaas, at man,